

Op welke manier kwamen de Schriften tot stand?

De Schriften werden niet in één keer tegelijk gegeven. Zij kwamen in afleveringen, in ‘termijnen’, zoals gelegenheid en omstandigheden dat vereisten. De door God geïnspireerde tekst bevestigt zelf, dat het niet in één keer plaatsvond. (Hebreeën 1:1: *‘in veel delen en op veel manieren*).

De schrijvers

Drie en dertig mensen, door God zelf uitgekozen, van allerlei afkomst, door heilige geest geleid, spraken de onthullingen uit, die God aan de mensen bekend wilde maken en schreven die op. Dit in een tijdsbestek van ongeveer 1500 jaar, vanaf 1400 vóór Christus tot ongeveer 100 na Christus. Koningen als David en Salomo schreven. Staatslieden als Daniël en Nehemia, priesters als Ezra, een geleerd man in de kennis van Egypte als Mozes; maar ook een herder als Amos – allen werden geroepen Gods woorden te schrijven. Een veracht belastinginner van de Romeinse overheid als Matteüs of ongeletterde vissers als Petrus, Johannes en Jacobus; een geliefde arts als Lukas; een vervolger van de gemeente en lasteraar als Saul van Tarsus – zij schreven de woorden van God. Er waren ook zieners als Jesaja en Jeremia. Voor hen allen werden de gordijnen van de tijd opzij geschoven om door de eeuwen heen te kunnen zien. Zo zagen zij de gebeurtenissen van de komende eonen en schreven er boeken over, zodat wij ervan kunnen leren.

Waar werd geschreven?

Hoewel zij in Azië werden geschreven is het geen bundel Aziatische verhalen. In de woestijn van de Sinai en in Arabië; op de heuvels en in de steden van Palestina; in de ruimtes bij de tempel; in de scholen van de profeten in Bethel en Jericho; in de paleizen van Susan in Perzië of aan de rivieren van Babylon; in een Romeinse gevangenis of op een klein eilandje zoals Patmos in de Egeïsche zee.

Ter vergelijking:

Als we ons eens voorstelden dat een aantal geschriften op deze manier bij elkaar zou worden gevoegd, zoals bijvoorbeeld een handboek over geneeskunde, dan zouden 63 boeken door 33 verschillende dokters en chirurgen over een periode van 1500 jaar onder verschillende omstandigheden en aan de hand van beschikbare kennis over geneeskunde een standaardwerk over die geneeskunde voor vandaag moeten opleveren. Zou u naar een chirurg gaan die volgens dit principe zou opereren? Het succes van dit werk zou te verwaarlozen zijn en de verwarring zeer groot. De Schriften, die op deze manier werden samengesteld, zijn geen allegaartje van kennis en geschiedenis. Zij vormen geen samenraapsel van legenden, mythen en godsdienstige verzinsels of bijgeloof, zoals verwacht zou kunnen worden.

Eenheid en voortgang

Er is geen ander boek in de hele wereld te vinden als de heilige Schrift. Er is vanaf het begin tot de voltooiing een goddelijke eenheid waar te nemen, die wij nergens anders kunnen vinden. Ieder woord, vers, hoofdstuk en boek vormt een noodzakelijk onderdeel van het geheel en dat op de door God aangewezen plaats. Je kunt een bepaald geïsoleerd gedeelte van de Schrift niet op een verstandige manier begrijpen los van enig inzicht van haar plaats in en relatie tot het geheel. Daarom is het onontbeerlijk voor een vruchtbare studie van de Schriften om een algemene kennis te hebben van het geheel. (Dat maakt zondagschoolwerk dus erg belangrijk).

Vervolgens heeft de heilige Schrift een goddelijke volgorde en voortgang in het ontvouwen van de waarheid. De richters wisten meer dan de vaders, de profeten wisten meer dan de

richters; de apostelen meer dan de profeten. Zo is de uitspraak van de Meester over het vrucht voortbrengen van de aarde: ‘eerst het blad, dan de aar en vervolgens de volle korrel in de aar’ ook een illustratie van de ontwikkeling van Gods ordening van de onthullingen aan de mens. Het werd “in veel delen en op veel manieren” gegeven, zoals de tijd en de gelegenheid dat vroeg.

De ‘inspiratie’ van de Schriften

Wat wordt er eigenlijk bedoeld met de ‘inspiratie van de Schriften’? Moeten we eronder verstaan, dat God mensen leidde die Hij zelf had uitgekozen om de openbaringen van de schepping, historische feiten, wetten, profetieën, aansporingen, beloften en leringen te schrijven, die de mensheid zouden brengen tot kennis en wijsheid van Zijn voornemen (plan), liefde en genade? In de grondtekst staat ‘*pasa graphê theopneustos*’ wat letterlijk overgezet betekent: ‘*iedere schrift God-geademd*’. Hieruit mogen wij duidelijk verstaan dat God zelf, door heilige geest, de mensen vroeger heeft verteld wat ze MOESTEN NEERSCHRIJVEN. Daarom zijn de Schriften de échte woorden van God.

De God van de Hebreeuwse geschrifte *sprak*. Het was een *mondelling*e onthulling. Hij openbaarde Zich als ‘*Elohim/Alueim*’ (Onderschikker; in het Grieks Theos/Plaatser/God); IEUE (Hij die was, Hij die is, Hij die komt) en ‘Adonai (Mijn Heer, Grieks: Kurios) door middel van uitspraken die via de profeten kwamen, hoewel Zijn diepste wezen verborgen bleef. In de Sinaï werd Zijn stem *gehoord*, maar Hij Zelf bleef verborgen. Hij *schreef* de twee tafelen van het getuigenis op steen (Exodus 31:18 en 32:16) en op de muur van het paleis van Belsassar (Daniël 5:5 en 5:24-28). Hij *praatte* met Mozes op de berg waar Hij hem de details van de tabernakel gaf en de voorschriften voor de Leviëten. Hij *sprak* bij de doop van Jezus (Matteüs 3:17) en op de berg van de verheerlijking (Matteüs 17:5) en op een dag, terwijl Jezus tegen de menigte aan het vertellen was (Johannes 12:27-30).

God sprak niet alleen direct tot mensen, maar Hij sprak ook tot hen in Zijn Zoon (Hebreeën 1:1), zoals dat in de evangeliën beschreven staat. ‘*Ik spreek niet uit Mijzelf, maar de Vader Die Mij heeft gezonden, heeft Mij geboden wat Ik moet spreken en wat Ik niet moet spreken*’ (Johannes 12:49). Hieruit kunnen wij opmaken, dat de God van de Schriften kan spreken en schrijven en dat Hij dan ook anderen kan vertellen en leiden in wat zij moeten schrijven en spreken.

Hoe werden mensen geïnspireerd?

Kregen de mensen een ‘trance’ een soort ‘betovering’ of ‘extase’ over zich en schreven zij dan alles maar op wat in hen opkwam? Of dicteerde God door heilige geest de precieze woorden, die zij moesten gebruiken of schrijven? Omdat er vele misleidende en valse beweringen van mensen zijn die zelf zogenaamd geïnspireerde ‘visioenen’ of ‘openbaringen’ zeggen te hebben ontvangen, is het goed om de vraag van inspiratie te overdenken.

Wij moeten even goed de nadruk leggen op het feit, dat *gedachten* alleen in *woorden* kunnen worden *uitgedrukt*. Deze woorden moeten de *precieze gedachte* van de spreker *tot uitdrukking brengen*, anders is de exacte gedachte niet uitgedrukt. Denk aan het voorbeeld van een aantal, dat een enigszins ingewikkelde uitspraak aan elkaar door moet geven. Wat is er aan het slot van de exacte uitspraak overgebleven?

Paulus moedigt Timotheüs aan om ‘*gezonde woorden*’ te gebruiken ‘*die je van mij hoort*’ (2Timotheüs 1:3). Teneinde onnauwkeurigheid te vermijden, dient de geheiligde schrijver niet meer te zijn dan een ‘secretaris’ en hoort hij de woorden precies weer te geven.

De schrift bevestigt dit met de woorden van de apostel Petrus in 2Petrus 1:21; *‘...want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de heilige geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken’*.

Veel wat door de oude Hebreeuwse profeten werd geschreven, begrepen ze zelf ook niet (1Petrus 1:10-12). Zij waren niet allemaal goede of heilige mensen (Bileam; Numeri 22:38 en 23:26); maar zij werden door God gebruikt. Ook koning Saul (1Samuël 10:10-12) of Kajafas (Johannes 11:49-52).

Datzelfde maakte ook Mozes mee, maar *God zei dat Hij met de mond van Mozes zou zijn* (Ex.4:11-12). Zie ook Jeremia 1:9.

De woorden: *‘de Heer zei’*, *‘de Heer sprak’*, *‘zo sprak de Heer’* komen 560 keer voor in de eerste vijf boeken van de bijbel (de Pentateuch), 300 keer in de historische en profetische geschriften, 1000 keer in de profeten, dat meer dan 2000 keer bij elkaar is. Dit bevestigt de uitspraak van Petrus:

‘...want nooit is profetie voortgekomen uit de wil van een mens, maar, door de heilige geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken’.

De vervulling van de profetie is een waardevol bewijs van de inspiratie *van de overige Schriften. Hoe meer samengesteld de profetie, hoe minder de kans op een toevallige vervulling.*

Het is in de Schriften na te gaan, dat 25 specifieke voorspellingen door de Hebreeuwse profeten werden gedaan over het verraad door Judas en de berechting, dood en begrafenis van Christus. Verschillende profeten deden dit in een periode van 500 jaar, van 1000 tot 500 voor Christus. Zij gingen alle binnen 24 uur in vervulling in die ene persoon over wie zij spraken, n.l.: Christus. De kansberekening geeft aan, dat dit een kans heeft van 1 op 33,5 miljoen.

Naast de verklaringen van inspiratie door de Schrift zelf, is ook dit waarschijnlijk een goed uitgangspunt om Gods Woord ernstig te nemen.

De drie oudste manuscripten

De oudste en meest waardevolle manuscripten van de Griekse geschriften zijn: de Codex Sinaiticus, die zich nu in het Brits museum in Londen bevindt, de Codex Vaticanus in de bibliotheek van het Vaticaan in Rome en de Codex Alexandrinus, ook in het Brits museum. Deze manuscripten tonen ons de Schriften zoals die in de eerste paar eeuwen bestonden, heel dicht bij de originele handschriften.

De vondst van de **Codex Sinaiticus** is een verhaal apart, waarover ook boeken zijn geschreven. Zij werd in de periode tussen 1844 en 1859 onverwacht gevonden door dr. Tischendorf in het St. Catherina-klooster aan de voet van de berg Sinaï in de Negev-woestijn. Het is de meest complete en perfecte van deze drie getuigen.

De **Codex Vaticanus** wedijvert met de Codex Sinaiticus wie de oudste is. Zij is sinds 1481 in Rome, afgezien van een korte onderbreking, toen Napoleon het manuscript naar Parijs bracht. In de jaren 1889-90 heeft paus Leo de XIII een kopie in druk laten uitgeven.

De jongste van deze is de **Codex Alexandrinus**. Zij werd aan Engeland geschonken door de Patriarch van Constantinopel en in 1628 aan koning Charles I overhandigd.

Geen van deze drie manuscripten was beschikbaar voor de samenstellers van de Statenvertaling, die in 1637 uitkwam. De Griekse tekst, die in deze brieven wordt gebruikt, komt voort uit deze drie oudste manuscripten.